

Книга Даниїла - Номер сто дев'ять

Розкриття потрібного застосування пророцтва: пророче значення дев'ятого розділу Об'явлення та сучасного реформаторського руху

Jeff Pippenger
2024-03-01

Перша половина дев'ятого розділу Об'явлення ідентифікує п'яту сурму, яка є першим горем, а друга половина розділу ідентифікує шосту сурму, яка є другим горем. Обидві сурми графічно зображені на піонерських діаграмах 1843 і 1850 років. Коли останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла були розпечатані в час кінця у 1989 році з крахом Радянського Союзу, розпочався реформаторський рух ста сорока чотирьох тисяч.

Серед істин, розпізнаних у 1989 році, були великі реформаторські рухи біблійної історії і розуміння того, що всі вони є паралельними між собою. Усі пророки, а отже й кожна священна історія, включно зі священними реформаторськими рухами, ілюструють остаточний великий реформаторський рух ста сорока чотирьох тисяч, який також є потужним рухом третього ангела. Коли починається процес запечатування, так само розпочинається й окроплення пізнього дощу. Розкриття реформаторських рухів у 1989 році, а згодом і розкриття останніх шести віршів одинадцятого розділу книги Даниїла в 1992 році, створило атмосферу спротиву, як це завжди буває, коли розкривається нова і теперішня істина.

В умовах опору істині щодо останніх шести віршів одинадцятого розділу книги Даниїла Господь відкрив істину, що пророча історія язичницького Риму, у поєднанні з пророчою історією папського Риму, як це засвідчено двома свідками, визначає пророчу історію сучасного Риму. Було визнано правило потрібного застосування пророцтва, і надалі його використовували для захисту від помилок та для розпізнавання й утвердження істини. Правила, які стверджують, що кожна лінія реформи паралельна іншим лініям реформи, а також правила, пов'язані з потрібним застосуванням пророцтва, стали наріжним каменем правил, встановлених у русі третього ангела, як це було типологічно показано правилами, встановленими, застосованими та опублікованими в історії міллеритів.

Потрібне застосування пророцтва, як правило, було розкрито для руху ста сорока чотирьох тисяч, бо вони є рухом пізнього дощу, а іслам третього горя є вісткою пізнього дощу. Принцип потрібного застосування пророцтва був визначений Левом із племені Юдиного задовго до того, як іслам третього горя з'явився в історії 11 вересня 2001 року, бо Він бажав, щоб Його народ останніх днів легко розпізнав вістку, представлену приходом третього горя, коли Він повернув Свій народ до стародавніх шляхів Єремії.

Піонерське розуміння п'ятої та шостої сурми, викладене в дев'ятому розділі книги Об'явлення, вважалося уривком цієї книги, який історія підтримує найміцніше й найвиразніше. Урія Сміт розпочинає свій виклад дев'ятого розділу Об'явлення,

використовуючи слова історика Кіта, щоб підкреслити саме цю думку.

Для тлумачення цієї сурми ми знову почерпнемо з творів містера Кіта. Цей автор справедливо зазначає: «Навряд чи щодо будь-якої іншої частини Апокаліпсису серед тлумачів існує така однастайність, як щодо застосування п'ятої та шостої сурми, або першого й другого горя, до сарацинів і турків. Це настільки очевидно, що його майже неможливо неправильно зрозуміти. Замість одного-двох віршів, що визначали б кожен з них, увесь дев'ятий розділ Одкровення, поділений на рівні частини, присвячений описові обох». Урія Сміт, Даниїл і Одкровення, 495.

Поділ на розділи першого і другого горя відокремлює історію першого горя, представленого Мухаммадом. Географічно його пов'язують із тим, що історик Олександр Кіт називає сарацинами, тобто з тим, що сьогодні ми назвали б Аравією. Історія другого горя, представленого Османом I, географічно розташована в Туреччині, яку історик ототожнює з турками. Історія першого горя була локалізована й здійснилася в Аравії, батьківщині ісламу та Мухаммада. Історія другого горя була локалізована й здійснилася в Туреччині, батьківщині Османської імперії.

Історія першого горя описує війну, спрямовану проти Риму незалежними воїнами, єдиним взаємним союзом між якими був іслам. Історія другого горя описує війну, спрямовану проти Риму організованою релігією та державною владою, яку називають халіфатом. У будь-якому разі — чи йдеться про незалежну війну проти Риму в історії, представленій Мухаммадом, чи про організовану війну, представлену Оттманом або Османською імперією, — спосіб ведення війни полягав у раптових і неочікуваних нападах. Це не була війна, яку вели, вдягаючи всіх солдатів в однакові за кольором мундири, потім шикуювши їх у лінію і ведучи вперед під обстріл, як це було військовим звичаєм того часу. Слово «асасин» походить від ісламського способу ведення війни — завдавати удару раптово й неочікувано, що зазвичай також призводило до загибелі самого нападника.

Слово «assassin» походить від арабського слова «hashshashin», яке походить від «hashish», що означає «гашиш» або «канабіс». Спершу цей термін використовували для позначення потаємної та фанатичної групи нізаритських ісмаїлітів-мусульман на Близькому Сході в середньовічну добу. Члени цієї групи були відомі своїми нетрадиційними й часто насильницькими методами, зокрема застосуванням політичних убивств для досягнення своїх цілей. Кажуть, що вони іноді вживали гашиш, готуючись до своїх завдань, що й призвело до вживання в західному світі терміна «hashshashin» або «assassins». Асасини були активні в середньовіччі, головні в Персії та Сирії, і відіграли помітну роль у різноманітних політичних конфліктах і вбивствах того часу. Зрештою термін «assassin» увійшов до європейських мов, де ним стали ширше називати осіб, які здійснюють політичні або цільові вбивства.

Цей спосіб ведення війни є важливою пророкою ознакою трьох лих, бо пророка роль ісламу — породжувати війну. Іслам як символ пов'язаний із війною, і в дев'ятому розділі Об'явлення іслам першого та другого лиха є ілюстрацією цієї війни. Їхню війну в книзі Об'явлення визначено як дію, що гнівить народи, безпосередньо перед закриттям часу

випробування.

І народи розгнівалися, і прийшов гнів Твій, і настав час мертвих, щоб вони були суджені, і щоб Ти дав нагороду рабам Твоїм, пророкам, і святим, і тим, що бояться Імені Твого, малим і великим; і щоб Ти погубив тих, хто нищить землю. Об'явлення 11:18.

«Народи» стають «розгніваними» незадовго до того, як настає Божий гнів, а Божий гнів, як представлено в книзі Об'явлення, — це сім останніх кар, що приходять, коли завершується людський час випробування. У цьому вірші є три віхи: розпалення гніву народів, Божий гнів і час суду над мертвими. Суд над мертвими, про який тут ідеться, — це суд над нечестивими померлими, що відбувається протягом тисячоліття, а не слідчий суд над померлими, який розпочався 22 жовтня 1844 року. Сестра Вайт ясно вказує, що три віхи в цьому вірші є окремими та настають у тому порядку, в якому вони подані у вірші.

Я побачив, що гнів народів, гнів Божий і час, щоб судити мертвих, були окремими й відмінними та йшли одна за одною; також що Михаїл ще не повстав і що час скорботи, якої ніколи не бувало, ще не розпочався. Тепер народи гніваються, але коли наш первосвященик завершить свою працю у святині, він повстане, зодягнеться в шати помсти, і тоді будуть вилиті сім останніх кар.

"Я бачила, що чотири ангели стримуватимуть чотири вітри, доки не завершиться служіння Ісуса у святині, а тоді прийдуть сім останніх кар." Ранні твори, 36.

Роль ісламу в останній книзі Біблії полягає в тому, щоб розгнівати народи, і це робиться шляхом війни. Роль ісламу в першій книзі Біблії полягає в тому, щоб об'єднати руки всіх людей у світі проти ісламу, представленого як Ізмаїл.

І Ангел Господній сказав їй: Ось ти вагітна, і народиш сина, і назвеш його Ізмаїлом, бо Господь почув твоє страждання. Він буде дикою людиною; рука його буде проти всіх, і рука всіх — проти нього; і житиме він перед обличчям усіх своїх братів. Буття 16:11, 12.

Слово «рука», як символ, подібне до всіх біблійних символів і може мати більше ніж одне значення залежно від контексту, у якому воно вживається. Найчастіше «рука» як символ у біблійному пророцтві є символом війни. Єврейське слово, перекладене як «дика людина», — це назва дикого арабського осла, що має кілька важливих пророчих наслідків, один із яких полягає в тому, що арабський осел належить до родини коневих (Equidae), як і кінь. У дев'ятому розділі Об'явлення і на обох священних таблицях Аваккука (піонерських таблицях 1843 і 1850 років) кінь використовується як символ війни, яку представляє іслам у трьох лихах. Перша й остання згадка ісламу, як це представлено в книзі Буття та книзі Об'явлення, ототожнюють іслам із символом родини коневих (осел або кінь) і обидві підкреслюють роль ісламу як таку, що приносить війну «кожній людині» (народам).

У книзі Об'явлення, у дев'ятому розділі, одинадцятому вірші, окреслено характер ісламу, адже в пророчому розумінні характер передається ім'ям. Ім'я, дане царю, що править над ісламом, відображає першу згадку про іслам у книзі Буття, де написано, що характер або дух Ізмаїла "буде жити перед обличчям усіх своїх братів". Цар, який править над усім

ісламом, — це дух Ізмаїла (їхній цар), рука якого "проти кожної людини".

І мали над собою царя — ангела безодні; ім'я йому єврейською мовою Авадон, а грецькою мовою має ім'я Аполліон. Об'явлення 9:11.

У Старому Заповіті, викладеному єврейською мовою, або в Новому Заповіті, викладеному грецькою мовою, той, хто панує над послідовниками релігії ісламу, ідентифікується як Авадон або Аполліон, що в обох випадках означає «смерть і знищення». Смерть і знищення визначають характер ісламу, незалежно від того, чи йдеться про Старий чи Новий Заповіт. Конкретні риси духу, що панує в кожному послідовнику ісламу, у зв'язку із символом осла або коня, є елементами як першої, так і останньої згадки про іслам. Ці дві пророчі ознаки мають печатку Альфи й Омеги. Коли Сестра Вайт ототожнює звістку, яка оживляє сто сорок чотири тисячі, як могутнє військо третього ангела, вона заявляє таке:

Ангели стримують чотири вітри, зображені у вигляді розлюченого коня, що прагне вирватися і пронестися по всій поверхні землі, несучи на своєму шляху руйнування та смерть.

«Чи ж будемо ми спати на самому порозі вічного світу? Чи будемо млявими, холодними й мертвими? О, якби ж у наших церквах Дух і дихання Боже були вдихнуті в Його народ, щоб вони стали на свої ноги й ожили. Нам потрібно побачити, що путь вузька, а брама тісна. Але коли ми проходимо крізь тісну браму, її широчінь не має меж».

Manuscript Releases, volume 20, 217.

Чотири вітри стримуються під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і чотири вітри — це "розлучений кінь", що несе "смерть і руйнування на своєму шляху". 11 вересня 2001 року третє горе увійшло в пророчу історію, принісши "смерть і руйнування", тим самим "розгнівивши народи", коли воно вдарило по духовній славній землі "раптом і несподівано". 7 жовтня 2023 року третє горе продовжило свій шлях "смерті й руйнування", ще більше "розгнівивши народи", коли воно напало на буквально славну землю "раптом і несподівано". Перший неочікуваний напад ознаменував початок періоду запечатування ста сорока чотирьох тисяч, а недавній напад 7 жовтня 2023 року означає початок завершального періоду або "зв'язування" запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Невже ми будемо спати на самій межі вічного світу?

На обох священних піонерських таблицях іслам першого й другого горя графічно зображено у вигляді мусульманських воїнів, які їдуть верхи на своїх бойових конях. В обох ілюстраціях вершник на бойовому коні першого горя тримає спис, а вершник коня, що представляє друге горе, стріляє з рушниці. Цю відмінність чітко окреслено в дев'ятому розділі Об'явлення, адже саме в історії другого горя було винайдено порох і вперше застосовано його у війні. Коментуючи вірші з сімнадцятого по дев'ятнадцятий дев'ятого розділу Об'явлення, Урія Сміт зазначає наступне:

Перша частина цього опису може стосуватися зовнішнього вигляду цих вершників. Вогонь, як позначення кольору, означає червоний; вислів «червоний, як вогонь» уживається часто; яцинт, або гіацинт, — синій; а сірка — жовтий. І ці кольори значною

мірою переважали в одязі цих воїнів; тож цей опис, за такого розуміння, точно відповідав би турецькій формі, яка переважно складалася з червоного, або багряного, синього та жовтого. Голови коней на вигляд були, як лев'ячі голови, щоб позначити їхню силу, відвагу та лютість; тоді як остання частина вірша, поза сумнівом, стосується використання пороху та вогнепальної зброї для воєнних цілей, які тоді були лише недавно запроваджені. Оскільки турки стріляли з вогнепальної зброї верхи на конях, здалеку спостерігачеві могло здаватися, що вогонь, дим і сірка виривалися з ротів коней, як показано на супровідній ілюстрації.

Щодо використання турками вогнепальної зброї під час їхнього походу проти Константинополя, Елліотт (*Notes Apocalypticæ*, Vol. I, pp. 482-484) так висловлюється: «Саме „вогонь, дим і сірка“, тобто артилерія та вогнепальна зброя Махомета, зумовили вбивство третини людей, тобто захоплення Константинополя, і, як наслідок, знищення грецької імперії. Минуло вже понад одинадцять століть від її заснування Костянтином. За цей час готи, гуни, авари, перси, болгари, сарацини, руси і, зрештою, самі османські турки здійснювали ворожі напади або облягали її. Але укріплення були для них неприступними. Константинополь вистояв, і разом із ним — грецька імперія. Звідси — тривога султана Махомета знайти те, що усуне перешкоду. „Чи зможеш відлити гармату, — запитав він у литця гармат, який перейшов на його бік, — такого розміру, щоб зруйнувати мур Константинополя?“ Тоді в Адріанополі заснували ливарню, відлили гармати, підготували артилерію — і облога почалася».

Справді варте уваги, як Гіббон, завжди несвідомий коментатор Апокаліптичного пророцтва, висуває цей новий засіб ведення війни на передній план своєї картини у своїй красномовній і різючій розповіді про кінцеву катастрофу грецької імперії. Готуючи до цього, він подає історію недавнього винаходу пороху, 'тієї суміші селітри, сірки й вугілля;' розповідає про його раннє використання султаном Амуратом, а також, як уже було сказано, про ливарню більших гармат Магомета в Адріанополі; далі, в ході самої облоги, описує, як 'залпи списів і стріл супроводжувалися димом, гуркотом і полум'ям мушкетного вогню та гармат;' як 'довга лінія турецької артилерії була націлена на мур, чотирнадцять батарей водночас гуркотіли по найдоступніших місцях;' як 'укріплення, що віками витримували ворожу лють, з усіх боків зносилися османськими гарматами, було зроблено багато проломів, а біля брами святого Романа чотири вежі зрівняно із землею;' як, коли 'з ліній, галер і мосту османська артилерія гуркотіла з усіх боків, табір і місто, греки й турки були огорнуті хмарою диму, яку можна було розвіяти лише остаточним визволенням або знищенням Римської імперії;' як 'подвійні мурі були гарматами обернені на купу руїн;' і як нарешті турки, 'підіймаючись крізь проломи,' — 'Константинополь було підкорено, її імперію повалено, а її релігію потоптано в порох мусульманськими завойовниками.' Кажу, це справді варте уваги, наскільки виразно і вражаюче Гіббон приписує захоплення міста, а отже й знищення імперії, османській артилерії. Адже що це, як не коментар до слів нашого пророцтва? 'Цими трьома була вбита третя частина людей: вогнем, димом і сіркою, що виходили з їхніх уст.'

Вірш 18. Третя частина людей була вбита цими трьома: вогнем, і димом, і сіркою, що виходили з їхніх уст. 19. Бо сила їхня в їхніх устах і в їхніх хвостах; бо хвости їхні були

подібні до змії і мали голови, і ними вони завдають шкоди.

Ці вірші передають смертоносний вплив нового способу ведення війни, який було запроваджено. Саме за допомогою цих знарядь — пороху, вогнепальної зброї та гармат — Константинополь зрештою був переможений і відданий у руки турків. Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 510–514.

Ми продовжимо вивчення третього горя у наступній статті.

Минулої ночі я прокинувся зі сну з великим тягарем у думках. Я передавав звістку нашим братам і сестрам, і це була звістка попередження та настанови щодо діяльності деяких, які відстоюють помилкові теорії стосовно прийняття Святого Духа та Його дії через людське посередництво.

Мені було вказано, що фанатизм, подібний до того, з яким нам довелося зіткнутися після спливу часу в 1844 році, знову з'явиться серед нас у завершальні дні звістки, і що ми повинні протистояти цьому злу так само рішуче тепер, як протистояли йому в наших ранніх досвідах.

Ми стоїмо на порозі великих і урочистих подій. Пророцтва виконуються. Дивна й насичена подіями історія записується в небесні книги — події, про які було заявлено, що вони незабаром мають передувати великому дню Божому. Усе у світі перебуває в стані непевності. Народи розгнівані, і ведуться великі приготування до війни. Народ замишляє проти народу, і царство — проти царства. Великий день Божий дуже наближається. Але хоча народи збирають свої сили для війни та кровопролиття, наказ ангелам усе ще чинний: щоб вони стримували чотири вітри, доки слуги Божі не будуть запечатані на їхніх чолах. Вибрані вісті, книга 1, 221.